

РЕШЕНИЕ

№ 43016

гр. София, 22.12.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 30 състав, в
публично заседание на 26.11.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мая Сукнарова

като разглежда дело номер **8451** по описа за **2025** година докладвано от съдията,
и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл.39, ал.1 от Закона за защита на личните данни (ЗЗЛД).

Същото първоначално е образувано по жалба от Й. Л. Г., подадена чрез упълномощения процесуален представител адв. Е. И., срещу мълчалив отказ на министъра на вътрешните работи да се произнесе по искане с вх. № 812105-24 от 12.06.2025 г. за заличаване на лични данни на жалбоподателя от информационните фондове на МВР.

С молба от 17.10.2025 г. жалбоподателят е представил решение с рег. № 328605-203/17.09.2025 г. на ВПД директор на Главна дирекция „Национална полиция” (ГДНП), с което последният се е произнесъл по искане с вх. № 812105-24 от 12.06.2025 г. С т.1 от него е предоставена исканата справка относно личните данни на Й. Л. Г., обработвани в информационните фондове на МВР; с т.2 от решението са изтрети личните данни, обработвани в информационните фондове на МВР: за „извършител” по ЗМ № 863/09.03.2004 г. на 06 РУ на СДВР за деяние по чл.206, ал.1 от НК, за „извършител” по ЗМ № 4151/16.11.2005 г. на 06 РУ на СДВР за деяние по чл.206, ал.1 от НК, както и по предварително производство, „обвиняем” по следствено дело № С-802/28.07.2003 г. на ССлС. С т.3 от цитираното решение е отказано изтриването на личните данни на жалбоподателя, обработвани в информационните фондове на МВР за наказателно производство – „условно наказание”, присъда от 24.10.2000 г., постановена по НОХД № 151/2000 г. на Софийски военен съд за престъпление по чл.346, ал.2, т.1 от НК. С молбата е уточнено, че цитираното решение се обжалва в частта му по т.3 със съображения, че постановеният в тази част отказ за заличаване на личните данни на Й. Г. е незаконосъобразен, тъй като не е определен срок за съхранение/изтриване на личните данни и ответникът не е извършил дължимата проверка по чл.46, ал.2 от ЗЗЛД нито на периодичен принцип, нито по повод искането на жалбоподателя за

заличаване на личните му данни. По подаденото искане не била извършена обхватна проверка във връзка с личността на оспорващия, в това число за неговата професионална и трудова реализация. Иска се отмяна на решението в обжалваната му част и връщане на преписката на административния орган с указания да бъдат заличени личните данни на Й. Л. Г., обработвани в системата на МВР във връзка с наказателно производство – „условно наказание“, присъда от 24.10.2000 г., постановена по НОХД № 151/00 г. на Софийски военен съд за престъпление по чл.346, ал.2, т.1 от НК. Претендират се разноски.

По повод на подадената от жалбоподателя на 17.10.2025 г. молба с определение № 35268/27.10.2025 г. по настоящото дело съдът е приел, че е сезиран с жалба от Й. Л. Г. срещу т.3 от решение с рег. № 328605-203/17.09.2025 г., издадено от директора на ГДНП. С оглед на това е заличил конституирания като ответник по делото - министърът на вътрешните работи и е конституирал като ответник по делото директорът на ГДНП. Със същото определение е изискана административната преписка по издаване на решение с рег. № 328605-203/17.09.2025 г. на ВПД директора на ГДНП. Административната преписка е изпратена в съда със съпроводително писмо от 04.11.2025 г.

При тези данни производството се е развило по жалба на Й. Л. Г. срещу т.3 от решение с рег. № 328605-203/17.09.2025 г., издадено от директора на ГДНП.

Ответникът – директорът на Главна дирекция „Национална полиция“ в представени по делото писмени бележки оспорва жалбата като неоснователна. Твърди, че обжалваното решение съдържа фактически и правни основания, като същото е мотивирано и обосновано. Ответникът поддържа тезата, че е извършил пълна проверка към датата на подаване на заявлението и правилно е отказал изтриване на личните данни на жалбоподателя, предвид наличието на наказателно производство – „условно наказание“, присъда от 24.10.2000 г., постановена по НОХД № 151/2000 г. на Софийски военен съд за извършено престъпление по чл.346, ал.2, т.1 от НК. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на заплатеното от насрещната страна адвокатско възнаграждение.

Административен съд – София град, второ отделение, 30-и състав, намира жалбата като подадена от надлежна страна, при наличие на правен интерес, срещу подлежащ на обжалване административен акт и в срока по чл.149, ал.1 от АПК за процесуално допустима. Тъй като жалбата е насочена конкретно срещу т.3 от решението, същата не следва да се оставя без разглеждане по отношение на останалите части от решението, каквото искане е направено в открито съдебно заседание от процесуалния представител на жалбоподателя.

Разгледана по същество, жалбата е и основателна.

От данните по делото се установява следното:

Административното производство е започнало по подадено от Й. Л. Г. заявление с вх. № 812105-24/12.06.2025 г. до министъра на вътрешните работи с искане да бъдат заличени личните му данни, обработвани в информационните фондове на МВР във връзка със заявителски материали срещу него, съдебни дела, постановени присъди и издадени заповеди за задържане.

С писмо с рег. № 328600-41072/25.06.2025 г. на ГДНП от СРП е изискана информация за Й. Л. Г. във връзка с наказателно производство, образувано по ЗМ/ДП № 863/09.03.2004 г. по описа на 06 РУ СДВР.

С писмо с рег. № 328600-41078/25.06.2025 г. на ГДНП от СГП – Следствен отдел е поискана информация за Й. Л. Г. за образувано и водено следствено дело № 802/2003 г. по описа на 01 ТО – ССлС и поименна справка за посоченото лице за периода от 01.01.2000 г. до 31.12.2005 г.

На 02.07.2025 г. е постъпил отговор от СГП – Следствен отдел, в който е посочено, че Й. Л. Г. е привличан като обвиняем по сл.д. № 802/2003г. по описа на 01 ТО ССлС/пр.пр. № 21958/03 г. по

описа на СРП за престъпление по чл.198, ал.1 от НК.

На 03.07.2025 г. е получен отговор от СРП, с който е представен 1 бр. препис от постановление за прекратяване на наказателно производство – полицейско производство № 4151/2005 г. по описа на 06 РУ СДВР, пр. пр. № 23453/2004 г. по описа на СРП, водено срещу Й. Л. Г. за престъпление по чл.206, ал.1 от НК.

С писмо № 230р-25109/30.06.2025 г. на 06 РУ СДВР е дадена информация за заявителски материал № 863/2004 г. и № 4151/2005 г. по описа на 06 РУ СДВР. От писмото се установява, че на 09.03.2004 г. в 06 РУ СДВР е образувана прокурорска преписка № 863/2004 г. по заявление от В. Р. К. за обсебване на златна гривна от Й. Л. Г., като преписката е изпратена на 11.03.2004 г. в СРП, а на 16.11.2025 г. в 06 РУ СДВР е образувано досъдебно производство № 4151/2005 г. по прокурорско постановление за обсебване на златна верижка от Й. Л. Г. в [жк], [жилищен адрес].

На 30.07.2025 г. от директора на ГДНП до ВПД директор на дирекция „Правно-нормативна дейност“ – МВР е изпратено писмо с рег. № 3286р-39141/30.07.2025 г., в което се посочва, че данните на Й. Г. са въведени в няколко структури на МВР и обхващат годините от 2002 – 2005 г., поради което е необходимо повече време за проучване, като след окончателното приключване на проверката, ще бъде постановено решение на директора на ГДНП, което ще бъде съобщено на заявителя по нормативно установения ред.

На 17.09.2025 г. е постановено решение с рег. № 328605-203/17.09.2025 г. на ВПД директор на Главна дирекция „Национална полиция“, с което по т.1 от решението е предоставена исканата справка относно личните данни на Й. Л. Г., обработвани в информационните фондове на МВР; с т.2 от решението са изтрети личните данни, обработвани в информационните фондове на МВР: за „извършител“ по ЗМ № 863/09.03.2004 г. на 06 РУ на СДВР за деяние по чл.206, ал.1 от НК, за „извършител“ по ЗМ № 4151/16.11.2005 г. на 06 РУ на СДВР за деяние по чл.206, ал.1 от НК, както и по предварително производство, „обвиняем“ по следствено дело № С-802/28.07.2003 г. на ССЛС. С т.3 от цитираното решение е отказано изтриването на личните данни на жалбоподателя, обработвани в информационните фондове на МВР за наказателно производство – „условно наказание“, присъда от 24.10.2000 г., постановено по НОХД № 151/2000 г. на Софийски военен съд за престъпление по чл.346, ал.2, т.1 от НК.

При тези данни и след като извърши дължимата на основание чл.168, ал.1 от АПК проверка за законосъобразност на оспорения акт на всички основания по чл.146 от АПК, съдът приема от правна страна следното:

Оспореният акт е издаден от компетентен орган, в кръга на неговите правомощия по чл.29 от ЗМВР, съгласно която разпоредба администратор на лични данни е министърът на вътрешните работи, който може да възлага обработването на лични данни на определени от него длъжностни лица. В случая министърът е оправомощил директора на Главна дирекция „Национална полиция“ със заповед № 8121з-1111/08.10.2019 г. (т.1.1.) да разглежда и да се произнася по постъпили от субектите на данни искания за упражняване на права по чл.12 – чл.22 от Регламент (ЕС) 2016/679 и по чл.53 – чл.56 от ЗЗЛД, както и да изпълняват задълженията по чл.34 от Регламент (ЕС) 2016/679, съответно по чл.68 от ЗЗЛД.

Оспореният акт е издаден в предвидената от закона форма, като същият съдържа всички изискуеми по чл.59, ал.2 от АПК реквизити, в това число фактически и правни основания.

По отношение на материалния закон съдът намира следното:

В чл.25, ал.1 от ЗМВР е предвидено, че за изпълнение на дейностите си органите на МВР могат да обработват лични данни. Органите на МВР могат да обработват и лични данни, получени от други органи, за целите, за които са предоставени, както и за защита на националната сигурност, опазване на обществения ред и противодействие на престъпността. Тези данни се предават

само с разрешение на органа, който ги е предоставил. Обработването на лични данни се осъществява при условията и по реда на този закон, на Регламент (ЕС) 2016/679 на Европейския парламент и на Съвета от 27 април 2016 г. относно защитата на физическите лица във връзка с обработването на лични данни и относно свободното движение на такива данни и за отмяна на Директива 95/46/ЕО (Общ регламент относно защитата на данните) (ОВ, L 119/1 от 4 май 2016 г.), наричан по-нататък „Регламент (ЕС) 2016/679“ и на Закона за защита на личните данни – чл. 25, ал. 2 и 3 ЗМВР.

Разпоредбата на чл.26, ал.1 от ЗМВР определя правомощията, които имат органите на МВР при обработване на лични данни, свързано с дейностите по защита на националната сигурност, противодействие на престъпността, опазване на обществения ред и провеждане на наказателното производство. Изрично в ал.2 на същия законов текст е предвидено, че сроковете за съхранение на данните по ал.1 или за периодична проверка на необходимостта от съхранението им се определят от министъра на вътрешните работи. Тези данни се изтриват и в изпълнение на съдебен акт или решение на Комисията за защита на личните данни.

Съгласно чл.27 от ЗМВР, данните от полицейската регистрация на лицата, извършена на основание чл.68, се използват само за защита на националната сигурност, противодействие на престъпността и опазване на обществения ред.

По силата на изр. първо на чл.26, ал.2 от ЗМВР е издадена Инstrukция № 8121з-748/20.10.2014 г. за определяне на срокове за съхранение на лични данни, обработвани в Министерството на вътрешните работи във връзка с провеждане на наказателно производство по реда на Наказателно-процесуалния кодекс и на проверки за наличие на данни за престъпления от общ характер. В чл.1 от нея е предвидено, че с тази инструкция се уреждат сроковете за съхранение на лични данни, обработвани в Министерството на вътрешните работи (МВР) във връзка с провеждане на наказателно производство по реда на Наказателно-процесуалния кодекс (НПК) и на проверки за наличие на данни за престъпления от общ характер. Според чл.2, ал.1 от Инstrukцията, в Министерството на вътрешните работи се изграждат информационни фондове, в които се обработват лични данни на лица във връзка с провеждане на наказателно производство по реда на НПК и на проверки за наличие на данни за престъпления от общ характер. Алинея 2 на същия текст посочва, че целта на обработката и съхранението на личните данни по ал.1 е защита на националната сигурност, противодействие на престъпността, разкриване на престъпления и опазване на обществения ред.

В чл.3 от инструкцията са посочени обстоятелствата, при настъпването на които се заличават личните данни на лица, които са събрани и обработвани във връзка с провеждане на наказателно производство по реда на НПК и на проверки за наличие на данни за престъпления от общ характер.

В Решение от 30 януари 2024 г на Съда на Европейския съюз (СЕС) по дело C-118/22 е посочено, че член 4, параграф 1, букви в) и д) от Директива (ЕС) 2016/680 на Европейския парламент и на Съвета от 27 април 2016 година относно защитата на физическите лица във връзка с обработването на лични данни от компетентните органи за целите на предотвратяването, разследването, разкриването или наказателното преследване на престъпления или изпълнението на наказания и относно свободното движение на такива данни, и за отмяна на Рамково решение 2008/977/ПВР на Съвета, разглеждан във връзка с членове 5 и 10, член 13, параграф 2, буква б) и член 16, параграфи 2 и 3 от тази директива и в светлината на членове 7 и 8 от Хартата на основните права на Европейския съюз, трябва да се тълкува в смисъл, че не допуска национално законодателство, което за целите на предотвратяването, разследването, разкриването или наказателното преследване на престъпления или изпълнението на наказания предвижда

съхранение от полицейските органи на лични данни, и по-конкретно на биометрични и генетични данни за лица, осъдени с влязла в сила присъда за умишлено престъпление от общ характер, и то до смъртта на субекта на данни, включително когато той е реабилитиран, без да задължава администратора периодично да проверява дали това съхранение все още е необходимо, и без да признава правото на субекта на данни на изтриване на горепосочените данни, щом съхранението им вече не е необходимо за целите, за които те са били обработвани, или евентуално правото на ограничаване на тяхното обработване.

Предвид изложените в цитираното решение на СЕС съображения, следва да се приеме, че административният орган следва да прецени дали е налице необходимост от продължаване съхраняването на личните данни на жалбоподателя и дали това съхраняване все още е необходимо за целите, за които личните данни са били обработвани, вкл. във връзка със защита на националната сигурност, противодействие на престъпността и опазване на обществения ред.

От тълкуването на тази правна уредба следва, че обработваната в информационните фондове на МВР информация е основен източник на данни за полицейските органи и други държавни органи в страната и чужбина по отношение на лица, спрямо които са били събрани достатъчно доказателства за виновността им в извършване на престъпление от общ характер. Също така, тази информация подпомага реализирането от органите на МВР на поставените цели по защита на националната сигурност, противодействие на престъпността и опазването на обществения ред. Събирането, съхраняването и обработването на тази информация обаче, във всички случаи е задължително да става при спазване на предвидените в нормативните актове и документи основания и ред за това. Министерството на вътрешните работи е ангажирано да извършва тази дейност по силата на закон и при наличие на регламентирани правни основания. Това обработване следва да става при гарантиране и защита на правата и интересите на гражданите, включително в съответствие с възприетите международни стандарти в тази сфера и следва да се търси постигане на равновесие между личните и обществените интереси, което да позволи да се гарантира както сигурността на обществото, така и правата и свободите на отделната личност.

Необходимата връзка между съхраняваните данни и преследваната цел следва да бъде установявана във всеки конкретен случай, като се отчита рискът, който представлява осъденото лице, с оглед на фактори като естеството и тежестта на престъплението или липсата на рецидив.

В случая ответникът е приел, че независимо от настъпилата реабилитация във връзка с присъда от 24.10.2000 г., постановена по НОХД № 151/2000 г. на Софийски военен съд за престъпление по чл.346, ал.2, т.1 от НК, липсва правно основание за заличаване на личните данни на Й. Л. Г., без администраторът да извърши проверка на необходимостта от съхранение на личните данни в информационните масиви на МВР към момента на подаване на искането. Проверката, освен относно предвидените в чл.3 от Инstrukция № 81213з-748/20.10.2014 г. основания, трябва да включва събиране и анализ на обширен кръг от данни, свързани с личността на субекта на данните - естеството и тежестта на престъплението, за което лицето е осъдено с влязла в сила присъда, контекста, в който е извършено това престъпление, евентуалната му връзка с други течащи производства, миналото или профила на осъденото лице, както и други особени обстоятелства, които са известни на органа, относими към това лице, вкл. по отношение съществена необходимост от превенция на деяния, опасни за обществото.

Целта на проверката е да бъдат съпоставени важността на преследваната с

продължаващото обработване на лични данни цел във всеки един конкретен случай и спрямо всяко конкретно лице - субект на данни и тежестта на ограничението за упражняване на съответни права, вкл. правото на изтриване/заличаване на съхраняваната за лицето информация като в този смисъл е т.67, вр. т.62 и т.69 от Решение по дело C-118/22 г. на СЕС.

От изложените в оспореното решение мотиви съдът намира, че само по себе си обстоятелството, че липсва нарочно правно основание за заличаване на личните данни в случаите на осъждане, не може да служи като основание за продължаване на обработването на личните данни на жалбоподателя, далеч след реабилитацията му. Също така не се твърдят и установяват други обстоятелства, поради които да се приеме, че жалбоподателят представлява риск за обществото. Напротив, същият е трудово ангажиран, завършил висше образование, създал е семейство. Предвид горното съдът намира, че в случая не може да бъде направен извод за наличие на необходимост от обработването на процесните лични данни към настоящия момент.

Решението в обжалваната му част не съответства на целта на закона да осигури защита на физическите лица във връзка с обработването на лични данни в съответствие с Регламент (ЕС) 2016/679, както и във връзка с обработването на лични данни от компетентните органи за целите на предотвратяването, разследването, разкриването или наказателното преследване на престъпления или изпълнението на наказания, включително предпазването от заплахи за обществения ред и сигурност и тяхното предотвратяване – чл.1, ал.2 и ал.3 от ЗЗЛД.

Предвид изложеното решението в т.3 следва да бъде отменено и на основание чл.173, ал.2 от АПК административната преписка да бъде върната на административния орган за ново произнасяне при съобразяване на дадените с мотивите на настоящото съдебно решение указания по тълкуване и прилагане на закона.

При този изход на спора и на основание чл.143, ал.1 от АПК в полза на жалбоподателя следва да бъдат присъдени направените по делото разноски в общ размер на 1010 лева, от които 10 лева за заплатена държавна такса и 1000 лева за адвокатско възнаграждение. Неоснователно е направеното възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение, което надхвърля определения в чл.8, ал.2, т.10 от в Наредба № 1/09.07.2004 г. за възнаграждения за адвокатска работа минимум само със 100 лева, като фактическата и правна сложност на делото и осъществения обем и качество на адвокатска защита не предполагат намаляването му.

Водим от горното и на основание чл.172, ал.2 и чл.173, ал.2 от АПК, Административен съд – София-град, второ отделение, 30-и състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ т.3 от решение № 328605-203/17.09.2025 г. на ВПД директор на Главна дирекция „Национална полиция“, с която е отказано изтриването на личните данни на Й. Л. Г., обработвани в информационните фондове на МВР.

ИЗПРАЩА преписката на директора на Главна дирекция „Национална полиция“ за произнасяне по заявление с вх. № 812105-24/12.06.2025 г. от Й. Л. Г., съобразно задължителните указания по тълкуването и прилагането на закона, дадени с мотивите на настоящото решение.

ОСЪЖДА Главна дирекция „Национална полиция“ да заплати на Й. Л. Г. сумата от 1010 (хиляда и десет) лева, представляваща направените по делото разноски.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщаването му на страните пред Върховния административен съд.

Съдия: